

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Acta Vitæ S. Ferdinandi, Regis Castellæ Et Legionis, Ejus
Nominis Tertii**

Papebrochius, Daniel

Antverpiæ, 1684

VI. Recentiora, facta sub finem præcedentis & initium præsentis seculi ex
eodem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42333

lumbricum, ac loqui cœpit. Reduxit igitur mater filium, deferens secum oleum ad superiores unctio- nes; vix autem tertio iis usa fuerat, cum detumuit puero guttur, quinque lumbricis ejectis expurga- tum.

*faber percus-
sio labitur
sine noxa.*

58 Deinde anno MCCCCLXXVIII, cum hujus oppidi- Commendator esset Petrus Faxardus, Præfectus Regni Murciensis & civitatis Cartagenæ Dominus, fabrorum lignariorum quidam, Capared nomine, Decembris die IX ligna quædam aptans in capella S. Veræ-crucis, ab altitudine elevationum undecim cecidit in rupes quasdam, sed cadens commendavit se S. Veræ-cruci, inventusque est disruptis thorace, subuecula, indusio, braccis atque calceis, illa sus ipse omni ex parte. Anno MCCCCLXXXII Ferdinandus & Isabella Catholici Reges obsederunt Bazam, multum- que laborem exhausserunt ut obtinerent urbem; viderunt autem ire Caravacam ad visitandum S. Ver- ram-crucem & anno prædicto ac die S. Barbaræ IVI Decembris ingressi urbem sunt. Cumque res omnes ibidem ordinassent, transferunt in reditu Caravacam & S. Crucem visitantes obtulerunt lampadem argenti- team, ibi hodie quoque conspiciendam.

CAPUT VI.

Miracula, sub præcedentis seculi finem & initium præsentis patra, ex eodem Robles.

58
*Districtus
Caravaca-
nus, obnoxii-
us tempe-
statibus,*

IN partibus istis, que plerumque aliud non sunt quam rasa planicies, quandoque cum minime expectet aliquis, excitantur procellæ tantæ ventorum, atque imbrum, ut saxa, etiam pondo nonaginta, ferentes, ita desolatos agros hortosque relinquunt, ac si diluvio aquarum perlui fuissent. Proinde totum oppidum Caravacæ cum suo ter-
ritorio

vitorio pridem funditus periisset, nisi ipsi Deus prospexisset
 de miraculoso sanctæ Crucis ligno, faciens ipsum quotidie
 triumphare de æriis potestatibus, per elementa saltem res
 hominum familiares ledere satagentibus, quando nequeunt
 eorundem animabus nocere. Pluribus exemplis id confir-
 mat Robles, exordiens ab hujusmodi. Ego Genesius Sal-
 meron, scriba Regis ac Domini nostri & civis Cara-
 vacanus, certifico, fidemque do ac facio, in verum te-
 stimonium eorum qui præsentem videbunt, quod in
 prænominato oppido, die viii mensis Novembris
 præteriti anno MDXCI, coram Licentiate Petro de las
 Cuevas, Governatore & Justitiario Majori hujus op-
 pidi, comparuerunt, Alfonsus de Robles, tam proprio
 suo quam publico oppidi ac reipublicæ hujus nomi-
 ne; & Guiterius Robles, ejusdem oppidi & sanctissi-
 mæ Crucis scriba publicus, nomine Confraternitatis
 & ceterorum, ut sacrista illius, dixeruntque notorium
 esse, quod in castello ipsius oppidi habeatur sanctissi-
 ma quædam Reliquia, sub appellatione & invocatio-
 ne Veræ-crucis Caravacanæ; quæ, cum hæc civitas
 olim esset Maurorum, descendit de cælo associata
 duobus Angelis, ad conversionem infidelium hic do-
 minantium, & depulsionem tempestatum adeo fre-
 quenter insurgentium, quæ ad ejus præsentiam cessa-
 runt & cessant; aliaque plura miracula fiunt, quorum
 fides authentica manet in archivio hujus loci.

6. His ita se habentibus, contigit, quod nocte ^{quæ an-}
 ante diem vii prædicti Novembris, tempestas orire- ^{no 1591}
 tur tonitruorum ac fulminum, cum procella turbi- ^{7. Novem-}
 num imbriumque tanta, ut cives formidarent exter- ^{bris simili}
 minium ultimum; cum præter densissimas tenebras, ^{in casu}
 quam causabat aquarum e cælo defluentium copia,
 aures animosque perfringeret ruentium pluribus lo-
 cis ædificiorum fragor, sic ut nemini possibile esset
 incedere per plateas: quare etiam nec Joannes Mar-
 tinez, S. Veræ-crucis Capellanus, nec alius quisquam
 præsumebat versus castellum ascendere, sicut alias
 consue-

per S. Cru-
 cem servari
 creditur:

consueverant, ad efferendam & exponendam prædictam S. Veram-crucem. Multi nihilominus cives viderunt supra culmen tectumque turris, intra quam illa seruatur, sæuiente quam maxime tempestate illa, multa luminaria accensa, interque ea aliam maiorem lucem magisque splendens. Existimabant ergo, & sic dicebatur, Capellanium prænominatum aliasque personas ibi esse cum sanctissima Reliquia: sed compertum est postea, neque illum, neque alium quemquam in turri fuisse, vel S. Crucem extulisse. Quapropter iudicatum fuit, ipsam sanctissimam Reliquiam per se, movente nemine, ascendisse ad fastigium turris, in auxilium incolarum accolarumque, sicut alias sæpe ipsos iuuerat contra ingruentes eiusmodi tempestates. Ut autem huius miraculi perpetua extet memoria, petebatur ut sumeretur informatio authentica, Gubernatore prædicto suam auctoritatem interponente: prout idem mandavit fieri &c. Oblati autem in testes fuerunt, Ferdinandus Melgares scriba, Damiana Robles uxor eius, eorumque filius Ferdinandus Melgares, qui commorabantur in arce, dixeruntque omnia supra contenta in relatione, quodque tunc accesserint ad portam præfatam turris, sed clausam invenerint. Simul etiam examinati fuerunt alii quinque testes; & Capellanus ipse in sua depositione iuravit, se nocte illa non potuisse propter nimiam tempestatem accedere ad capellam. Omnes autem declarant, splendores istos supra turrim durasse per sesqui horam. Scriptum vero est Instrumentum Moratallæ, xxviii Julii MDXCII.

visa est supra turrim multo in lumine,

quod tamen nemo potuerat ascendere.

Sanatur mulier manuum manca,

62 Anno MDXCIV, cum processio S. Veræ-crucis, sub vesperam festi, die II Maji, descendisset de capella ad ecclesiam Parochialem, in ordinem ad Officium isto & sequenti die ibidem ex more peragendum; cumque perlata esset Reliquia ad altare, eo fine erectum in media navi; mulier quædam manu manca vocem extulit instantissime supplicans, ut ipsa S. Crucis

Crucē manus sibi brachiumque tangeretur (id quod tali occasione ac loco facillime fieri poterat) contacta autem, iisdem membris cœpit uti tam libere, ac si nullam in iis passa infirmitatem fuisset. Dum ergo exultabunda recederet, magnis vocibus glorificans Deum & opera ejus mirabilia prædicans; cæcus, cui à sex mensibus defecerat visus, idem beneficium oculis suis impendi postulavit: sed cum præ circumstrepente & premente turba exaudiri non posset, simili rogavit instantia jam sanatam mulierem, ut se pertraheret propius ad altare prædictum. Hoc dum illa conatur effectum dare, interrogavit eam cæcus, utrum brachiorum attigisset Crux sancta: illa vero respondente, quod dextrum; rursus ille accedens magis insistit, ut eo sibi perfricaret oculos: & fidem petentis secuta est gratia expectata, restituto statim & integre visu. Erat cæcus iste ex diocesis Conthensis loco, Vers de Tovar de Beteta dicto.

63 Anno MDCXVII nulla in hac regione facta erat sementis, eo quod ab Octobri usque ad sequentem Martium defecerant pluviae, proinde præ inopia pabuli peribant greges. Ergo Clerus & Concilium oppidi decreverunt in vigilia Incarnationis Dominicæ, quando serenissimum cælum æque ac unquam in Ægypto nullam spem aquæ faciebat, processionem totius populi ducere ad capellam S. Veræ-crucis: quo facto cum ab ea reverterentur, tam copiosa decidit pluvia ut domum quisque suam ingrederetur, non minus ab imbre madidus, quam lætus pro impetrato beneficio. Eodem anno, tam densæ nebulæ tantaque obscuritas aëris incubuit agris toto verè, ut messis faciendæ spes omnis elanguesceret: instituta autem processione altera, pro impetranda serenitate, impetrata illa continuo est, & messis fuit non prorsus contemnenda. Anno MDCXVIII ex Lorcentis & Velezii oppidorum finibus tanta supervenit copia locustarum, ut remedium eis nullum sperarent Caravacani.

E b

jam

jam enim cœperat eorum agros vineasque & hortos depasci calamitas, atque intra domos ipsas penetrare. Rursum igitur indicta supplicatio est: & sine mora videri desit omnis, locusta etiam per totam circum regionem, velut si nulla ibi unquam fuisset.

*furtive
Crucule
amittuntur,*

64. Anno MDCI, Iudex quidem ex certa commissione huc advenit, emensque ab argentario Cruces aliquot argenteas æreasque; præter scientiam illius aliquot alias surripuit, quarum pretium non solverat: omnes autem simul, insertas filo sapius intorto ac nodato, detulit admovendas S. Verae-crucis. Cumque easdem recepisset sic junctas, & filum digito circumvolvisset; composuit se ad orandum coram altari, ipsas Cruces intra manum colligens. Verum absoluta oratione, ad easdem reflectens animum, non invenit nisi filum digito sinistra circumplexum. Hoc eventu confusus narravit ipsum quibusdam Religiosis, rogans ut se digressio, nec nominato, publicarent casum prout fecerunt. Anno MDCV ab Augusto usque ad Martium anni sequentis non pluit: & modica quæ facta erat sementis messis nullam datura timebatur; cum educta est in processionem S. Vera-crux: quo peracto quatrimum continuum indefinenter pluit. Tunc autem promissa Civitas, viso tam evidenter miraculoso auxilio, divinitus sibi dato, observare festum Triumphis S. Crucis XVI Julii, sicut XIV Septembris observatur festum exaltatæ Crucis: quod servari antea non solebat.

*pluvia istum
impetratur,*

*brachium
immobile
sanatur,*

65. Anno MDCVII, ad festum agendum III Maii, huc venerunt Petrus Garcias & Antonia Serrana, cum filiolo annos novem nato, cui brachium ex lapsu contractum adeo male curatum erat, ut movere ipsum omnino non posset. Cum ergo S. Crucem tali die immisissent aquæ, in acceptam inde aspersio- nis situlam brachium pueri immerferunt parentes, statimque movere illud cœpit. Vesperi autem delatum ad capellam iidem parentes unxerunt oleo lampadis,

padis, magisque corroboratum se sensit. Cum vero iterum immerfissent aquæ prædictum brachium, ad eo sanum extraxerunt ab ea, ac si numquam ruptum fuisset, quemadmodum ipsi hæc scribentes vidimus. Eodem die ex oppido Cehegin adduxit mater sua puellam mutam: & ambæ vigiliam nocturnam peregerunt in ecclesia ubi tunc Crux sancta prostabat. Cum autem Clerus assumeret illam efferendam ad locum, instanter ac devote rogavit mater, ut os filiae suæ ea contingeretur. Hoc factò cœpit puella balbutiendo dicere, Cru, Cru; iterumque contacta perfecte loqui, laudando Deum in operibus suis. Multos jam annos mos obtinuit ut singulis feriis sextis cantetur solenni ritu Missa, cum Diacono & Subdiacono, in capella S. Veræ-crucis ad ejus altare, ipsum incensando secundum præscriptos ritus. Quædam ergo ejusmodi feria, oblitus sacrista thus accerræ imponere, & sciens nullum superesse, domum abiit illud quæsiturus. Interim eo perveniens Officians, ubi thurificatione opus erat, mandavit ut denuo inspiceretur acerra; inventaque est illa prorsus plena, sic ut etiam superefflueret: qua re attoniti præsentis ministri casum ut miraculosum prædicarunt.

*muta loque-
la redditur,*

*thus in va-
cua vasculo
invenitur.*

CAPUT VII.

Miracula, variis in regionibus patrata, mediatis Crucibus, Cruci Caravacanæ admotis.

EX quo captum est usurpâri, ut Crucis Caravacanæ attactu sacratæ Cruces aliæ, ex omni metallo Licet num-
quam po-
tuerit per-
fecte assimi-
lari Crux materiaque, per orbem Christianum distribuerentur; comperta earumdem ad multos mirabiles effectus virtute, ingens quotannis talium numerus posci, ac proinde etiam fabricari incepit; adeo ut varii generis opifices, argentarii, erarii, seriniarii &c, simulacra omnigena Caravacanæ Crucis efformare instituerint:

B b 2

questum-